

МАРК ХИМЕНЕС
ТЕКСАСКА
ИСТОРИЯ

ПРОЛОГ

– Професоре... той има оръжие!

– Залегни, Рене!

Младата стажантка приклепна зад Бук.

– Проклет пришълец – възкликна мъжът с револвера, – идваш в нашия град да създаваш проблеми.

Тримата млади мъже воняха на бира, пот и тестостерон. Седяха на капака на каросерията на стар пикап; зад тях се въргаляха смачкани кутии от бира. Въоръженият беше по средата – небръснат, с обърната назад бейзболна шапка и работен гащеризон на голо, който разкриваше татуировката ККК на десния му бицепс. Държеше револвера с дясната ръка; явно това беше силната му страна. Вторият мъж държеше в лявата си ръка еднометрово парче водопроводна тръба и потупваше с нея по дланта на дясната като директор, който се готви да накаже училищния хулиган; значи бе левичар. Беше с маскировъчно кепе и потник и седеше отдясно на въоръжения. Третият не държеше нищо; той седеше отляво. Носеше сламена каубойска шапка и тениска с надпис „Не се качай с Тексас“. Ровеше из прахта на паркинга с връхчетата на ботушите си.

Бук леко отстъпи вляво.

Двамата с Рене бяха обядвали с Роналд и сестра му в едно кафене до железопътната линия в квартала на чернокожите. Домакините бяха решили да ги изпратят до паркинга. Тримата мъжаги ги чакаха с определена цел. Пикапът им преграждаше пътя към мотоциклета. На задното стъкло висеше знамето на Конфедерацията. Ня-

кои хора продължаваха да живеят в миналото. Кланът все още бе жив в Източен Тексас; тия младежи бяха потомци на тримата куклуксклановци, които през 1998 г. бяха опозорили Тексас, като бяха влачили един негър до смърт зад пикапа си. Бук подозираше, че готвят на Роналд същата участ.

Въоръженият размаха револвера.

– Качвайте се с мацката на мотора и изчезвайте от нашия град. Ние пък ще заведем Рони на разходка до боровата гора и ще му напомним нещата от живота – черни момчета не се задяват с бели жени.

– Май не сте фенове на баскетбола, момчета.

– А пък ти си скапан индианец, нали?

Мургавият тен и лъскавата черна коса на Бук често караха хората да си мислят, че има индианска кръв, поне отчасти. Може и да имаха право. Като дете той си боядисваше лицето и си представяше, че е велик вожд на команчите. Сега моментът напомняше донякъде сцена от филм за каубои и индианци. Но лицето на Бук не беше нашарено; косата му беше твърде дълга за човек с неговата професия, беше облечен с джинси, ботуши и черна тениска. Тия момчета вече бяха настървени от алкохола и вродения си расизъм, но той все пак се опита да разреди напрежението.

– Е, може и да имам малко кръв от команчите, но...

– Много кръв ще има по теб, ако не си качиш на мотора кльошавия задник, индианче нещастно!

Бук беше висок над метър и осемдесет, но тежеше само седемдесет и осем килограма, тъй че изглеждаше слаб, особено в сравнение с тези три грамади от плът. Те бяха едри, мускулести, по на двайсет и няколко години и заредени с твърде много алкохол, за да се поддадат на разумни увещания или умерен физически натиск. Той беше мършав и вече на трийсет и пет. Но имаше други умения.

– Роналд – каза Бук, без да откъсва очи от въоръжения, – вие с Дарлин си тръгвайте.

Роналд застана пред сестра си.

– Няма начин, професоре.

– Ти току-що излезе от затвора. Не ти трябва да се замесваш.

– Оцелях седемнайсет години в пандиза. Знам как да се бия. Ти си преподавател по право.

Роналд Уестбрук бе лежал седемнайсет години в затвора заради престъпление, което не беше извършил – жестоко изнасилване. На бяла жена. В Източен Тексас. Пред съда не бе представена нито ДНК, нито каквото и да било друго вещественно доказателство. Но все пак го осъдиха само защото също като извършителя беше чернокож, малко под трийсетте и с татуировки по гърдите. В гимназията Роналд беше звезда в отбора по американски футбол, но мечтата за професионална кариера бе рухнала след една травма на коляното. Никога не бе нарушавал закона, но същият този закон го бе осъдил да прекара остатъка от живота си зад решетките на щатския затвор.

И не само него.

През последното десетилетие петдесет чернокожи мъже бяха освободени от тексаските затвори, след като ДНК анализът бе доказал невинността им. Роналд не беше сред тях. Преди седемнайсет години ДНК анализът не спадаше към стандартните полицейски процедури в този малък тексаски окръг. Осъдиха го само въз основа на показанията на жертвата; тя го посочи с цялата възможна увереност пред заседателите в съдебната зала. Проучванията обаче показват, че свидетелствата на очевидци почти винаги са ненадеждни; изпадналата в ужас жертва, в която е насочен пистолет, не помни ясно почти нищо. Страхът заслепява. Но местният прокурор прати поредния чернокож в затвора и си спечели поредния мандат. Роналд Уестбрук се примири с мисълта да умре зад решетките.

Докато сестра му не написа писмо на професор Джон Букман.

Бук и Рене пристигнаха в Източен Тексас с неговия „Харли-Дейвидсън“. Откриха, че през онази вечер Роналд наистина бе правил секс с бяла жена, но не с жертвата; по време на предполагаемото изнасилване той беше в леглото на Луиз Паркър, уважавана градска вдовица, която се бе запознала с него в църквата, където работеше. Тя беше самотна; той беше чистач. Двамата споделяха обич към Библията и един към друг. Но Луиз не смееше дори да си помисли за позора, който трябваше да изтърпи в градчето, ако дадеше показания, че е спала с чернокож. Затова само гледаше мълчаливо как осъждат Роналд на доживотен затвор.

Сега идваше краят на нейния живот.

Тя имаше рак на гърдата в последен стадий. Седемнайсет години бе пазила тайната, а Роналд така и не бе я издал.

– Професоре, аз съм израснал в този град. Знам го какъв е. Тя щеше да бъде осъдена на нещо по-лошо от затвор – каза той, когато Букман го попита защо.

Сестра му знаеше, че е имало жена, но нито името, нито цвета на кожата ѝ; затова Бук и Рене се заеха да проучат нещата. Проследиха живота на Роналд от футболното игрище до църквата. Научиха за Луиз. Посетиха дома ѝ, но нейният син, вече уважаван в града адвокат, отказа да разговаря с тях или да ги допусне до майка си.

Намериха я в болницата.

Тя също отказа да говори. Сестрата се обади на сина ѝ, а той повика шерифа. Бук трескаво мислеше как да накара Луиз да признае истината. Шерифът дойде и им сложи белезници. Докато ги дърпаше към вратата, Рене се разплака и извика на Луиз:

– Майка ми умря, без да се извини.

Луиз обърна очи към Рене и немощно вдигна ръка към шерифа.

– Какво е направила?

– Изневери на баща ми! На всички ни!

Луиз се просълзи. Тя махна с ръка на шерифа и направи на Рене знак да се приближи.

– Съжалявам – каза тя. – За онова, което причиних на Роналд.

Луиз Паркър се покая преди срещата си със Създателя. Тя разкри своята тайна пред камерата. Две седмици по-късно Роналд Уестбрук се прибра у дома. Косата му беше прошарена, тялото състарено, но ръкостискането му си оставаше твърдо. Той благодари на Бук и изплати хонорара му. Сестра му прегърна Бук и се разплака. Роналд прости на Луиз преди смъртта ѝ. Те бяха единствените на нейното погребение; синът ѝ не дойде. В града нямаше празненства по случай завръщането на Роналд. Бук знаеше от опит, че повечето хора в малките градове, дори и добрите, предпочитат миналите неправди да си остават в миналото. А други бяха само на едно поколение от белите качулки. Като тези тримата. Бук се обърна към младежа с пистолета.

– Роналд и Дарлин си тръгват сега.

Младежът изплю сдъвквания тютюн, после стана. Беше висок поне метър и деветдесет.

– Имаш много здраве. Нищо не зависи от теб, индианче. Мисля, че днес моят магнум взема решенията.

„Магнум 357“ е един от най-мощните револвери, произвеждани в Америка, тоест в целия свят. В съзнанието на Бук се очерта един от възможните варианти – младежът стреля от упор в гърдите му, тежкото оловно парче пронизва гръдната кост, разкъсва сърцето, пробива в гърба му дупка колкото юмрук, после улучва и убива Рене; след това кретенът обръща цевта към Роналд и Дарлин, прикрита зад брат си. Два изстрела и четиримата щяха да бъдат мъртви. Един изстрел от подобно оръжие преди двайсет и една години бе убил бащата на Бук.

– Рони идва с нас – каза въоръженият. – Имаме недовършена работа с него. И с хубавата му сестричка.

Дарлин излезе иззад Роналд, вдигна очи към младежа и явно го позна.

– Чакай. Аз те познавам. Ти си Дюи Рандъл. Заедно ходехме на училище. Ти вечно ме зяпаше. Тогава не се занимаваше с тия клановски щуротии.

Дюи я изгледа свирепо.

– Ако някоя чернилка...

Той наведе очи. Изражението му омекна, сякаш от притеснение. Гласът му стана по-тих.

– Ако черен мъж изнасили майка ти, няма как да не се промениш.

– Твоята майка посочи Роналд в съда. Тя каза, че я е изнасилил.

Лицето и гласът на Дюи отново загрубяха.

– Изнасили я. Сега хората казват, че била лъжкия. Аз пък си мисля, че Рони и оная мъртва жена са лъжците. Може би ако отведем Рони в гората, ще си признае... или ще гледа как правим с теб онова, което е направил с майка ми.

Роналд направи крачка към Дюи, но Бук протегна ръка да го спре. Вгледа се в очите на Дюи Рандъл и видя там същата пустота, която бе виждал само веднъж в очите на осъден убиец преди екзекуцията.

– Това няма да стане.

– Аз нямам какво да губя, индианче. Готов съм да умра. А ти?

– И аз.

Дюи го огледа замислено.

– Не те ли е страх да умреш?

– Страх ме е да не живея.

– Каква е разликата?

– Да не живееш е по-страшно, отколкото да умреш.

– Добре. Защото сега ще умреш, смахнато копеле.

– Синко... ти не знаеш какво е „смахнат“.

Дюи вдигна магнума към главата на Бук, който очакваше тъкмо това. В съзнанието си вече беше проиграл трите движения, за да обезоръжи Дюи; всичко стана за по-малко от две секунди, но светът сякаш застина, когато той замахна с разтворената си дясна длан нагоре към

китката на противника, отбивайки пистолета от лицето си. Прогърмя изстрел. Рене изпищя. Бук завъртя лявата си ръка и сграбчи Дюи за китката. Каноните на бойните изкуства повеляваха сега Бук да изтегли ръката с оръжието надолу покрай лявото си бедро и да наведе главата на Дюи в удобна за удар позиция, но това би отвело пистолета по-близо до Рене. Затова Бук рязко дръпна оръжието нагоре, което приближи главата на Дюи достатъчно близо за удар в слепоочието. Бук сви дясната си ръка, хвърли се върху по-високия противник, стовари лакът в лявото слепоочие на Дюи и го зашемети. Револверът рухна на земята, последван от тялото на Дюи Рандъл. Бук ритна оръжието настрани, завъртя се и зае позиция за ръкопашен бой срещу мъжа с тръбата. После подхвърли на стажантката си, която стоеше зад него.

– Добре ли си, Рене?

– Аха – отвърна плах глас.

– Роналд? Дарлин?

– Добре сме, професоре. Но как успя...

Лицата на другите двама младежи подсказваха, че алкохолът или самолюбието не ще им позволят да отстъпят. Бук си помисли, че за това е виновна битката при Аламо. Нито един самоуважаващ се тексасец – или поне нито един самоуважаващ се пиян тексасец – не се предава без бой. Младежът с потника връхлетя срещу Бук с тръбата; тръгна напред с левия крак и замахна, сякаш отбиваше топка на бейзболното игрище. Бук приклекна под тръбата, завъртя крак, подкоси противника и му нанесе саблен удар в носа, докато онзи падаше назад. Младежът се сгърчи, стискайки счупения си нос, от който шуртеше кръв. Бук се завъртя към третия. „Не се закачай с Тексас“ замръзна над повалените си приятели. Обмисляше възможностите.

– Недей – каза Бук.

Младежът го послуша.

Изстрелът бе привлякъл тъпна зяпачи от близкото кафене, а в далечината виеше полицейска сирена. Засега

Роналд и Дарлин щяха да са в безопасност. Бук се обърна към стажантката си; тя бе клекнала, сякаш изричаше последна молитва. Той се наведе, хвана я за раменете и я вдигна. Тя изглеждаше замаяна.

– Рене, всичко е наред. Вече си в безопасност. Нали казах, че винаги ще те пазя.

Той ѝ помогна да се настани върху задната седалка на големия мотоциклет. Преметна крак и изправи машината. Рене се притисна към него и здраво го прегърна през кръста; той усети, че тялото ѝ трепери.

– Мислех, че преподаваш право – каза Роналд.

– Така е.

– Никога не съм виждал университетски преподавател да се бие така.

– От индианската кръв е.

Бук стисна ръката на Роналд, после стартира двигателя, превключи на скорост и подкара на запад по магистралата за Остин. С бойния вик, който нададе, би се гордял всеки индиански вожд.